

NHL:ssäkin pelannut Jokelan mies Sami Helenius: "Tieto sopimuksesta Jokereiden kanssa ennenaikainen"

Keski-Uusimaa
8.5.1997

Helenius ei häpeä taustaansa

Sami Helenius on Jokelan poika. Vanhemmat asuvat edelleen Tuusulan pohjoistaajamassa.

– Monissa julkaisuissa sanotaan, että olen Jokereiden kasvatti. Itse korostan kuitenkin aina KaVo-taustaani, Helenius sanoo.

Ahmojen kautta Sami siirtyi 14-vuotiaana Jokereihin, jossa pelasi C-, B- ja A-junioreissa neljä kautta. Puolikas kausi meni VHT:n divarijoukkueessa, jonka jälkeen tuli komennus nostamaan Jokereiden A-junnuja SM-sarjaan ja pelaamaan nuorten MM-kisoihin.

– Loppuvaiheessa olin Jokereista vuokralla Lahden Reippaassa.

Jos Sami Helenius lähiviikkoina päättyy ennakkotietojen mukaisesti Jokereihin, liittyy hän Haukkojen trenniryhmään.

– Siihen on omaat syynsä miksi mieluummin Haukat kuin Ahmat. Haukat on menestyvä joukkue, sillä on hyvä valmentaja (Harri Rindell), vanhassa kaverissani Kari Takalassa hyvä kakkonen ja mukana on Jokereista tuttuja pelaajia, Sami Helenius listaa.

Karski kuori, mutta lämmin sydän

Vaikka Sami Helenius on roolinsa mukaisesti karski jätkä, sykkii sisällä lämmin sydän. Aivan samaan tapaan kuin tamperelaisella sukunimikaimallaan, toisella kovan lajin nyrkkeilyn arvokisaedustajalla Kai Heleniuksella.

Molemmat saivat kosketuksen työelämään päiväkodissa.

– Ai muistat sen. Olin tosiaan aikanaan vuoden Jokelan päiväkodissa ja sen jälkeen Pertussa.

ERKKI POUTANEN

Raamiensa puolesta Sami Helenius sopii NHL:ään kuin kala veteen. Siirtyminen Jokereihin onkin ollut toistaiseksi esillä vain Hjallis Harkimon ja Heleniuksen vaimon Soilen puhelinkeskustelussa valtameren yli.

Keski-Uusimaa

Maanantaina 19. toukokuuta 1997

Mikael Rekola on Jokelan datatähti

Keski-Uusimaa

Tiistaina 20. toukokuuta 1997

Jokelassa yleisurheilu ja jalkapallo kesän ykköslajit

Suorituspaikkojen kunnostus tulee tarpeeseen

Jokelan urheilukenttä on vuosittain monen urheilullisen ja hauskan tapahtuman näyttämönä. Tässä juostaan Kolsan ja Lepolan koulujen välistä sukulaviestiä ja tunnelma on huipussaan.

Kolme päivää merellä

Auringonpolttamat kasvot hoidettiin jogurtilla

Jokelan yläasteen 9b teki peruskoulun päättäjaisristeilyn saaristomerelle 25.5–28.5.1997 Albanus-purjeveneellä. Retkelle osallistui 9b ja luokanvalvoja Anna-Liisa Leppänen. Retki onnistui todella hyvin ja viimeistenkin ennakkoluulot kariutuivat matkan alkaessa. Tässä otteita luokan yhteisestä päiväkirjasta.

Tapasimme Jokelan asemalla kello 5.30 ja jaoimme eväspussit jokaiselle. Kaikki olivat ajoissa paikalla ja odotimme innolla junan tuloa, mutta juna tulikin raitteelle 2, raitteen 1 sijasta. Raahasimme painavat kassimme juoksu-jalkaa, jotta ehtisimme junaan, ja ehdimmekin. Tapasimme Anna-Liisan Kyrölässä, ja näimme hänen nousevan junan eri runkoon. Pasilassa meitä odotti Turkuun menevä pikajuna.

Junamatka meni nopeasti nukuessa, laulaessa ja korttia pelaessa. Viking Linen m/s Amorellalla hajaannuimme eri suuntiin, mutta tapasimme ennen maihinnousua ja haimme tavaramme tavaräsäilytyksestä ja rantauduimme Maarianhaminaan, jossa meitä oli vastassa matkanjohtaja Jerker Örjans. Kävelimme juuri Albanus-laivan satamapaikalle, minne Albanus oli juuri saapumassa. Osa lähti kiertelemään kaupunkia ja osa jäi laivaan. Nukuimme Maarianhaminan laiva-satamassa.

Maanantaina heräsimme pir-

teinä hyvin nukutun yön jälkeen, sänkyjen pienuudesta huolimatta. Söimme aamupalan ja meille esiteltiin miehistö, johon kuului kapteeni Allan, perämies Rita, ohjaaja Cecilia ja kokki Järgir. Cecilia eli ”Cessi” jakoi meidät kolmeen ryhmään. Yksi ryhmä oli purjehdusryhmä (purjeiden nostaminen ja laskeminen), toinen ryhmä oli navigointiryhmä (huolehti ohjaamisesta, jota jokainen halukas saikin kokeilla) ja kolmas oli keittiöryhmä (kokkasi keittiössä Jergerin kanssa maakoivat ruuat).

Purjehdimme päivän ja illalla rantauduimme Bomarsundiin. Illalla kiipeilimme kallioilla, saunoimme ja muutama rohkea kävi uimassa.

Tiistaina heräsimme ja lähdimme Jergerin opastuksella kiertokävelyllä kallioille osan jäädessä laivaan potemaan särkyjään. Ja sitten matkaan! Seuraava pysähtymispaikka oli Föglö, jossa Jerger Matkasi edellämme Maarianhaminaan.

Kävimme ostoksilla ja veimme postikortit ja sitten taas matkaan määränpäänämme Föglön saariston luonnonsatama. Perillä makasimme kallioilla ja otimme aurinkoa, joka oli paistanut koko matkan.

Vuoronperään kävimme sou-telemassa. Illalla ennen nukkumaanmenoa hoiti osa tytöistä palaneita kasvojaan jogurtilla, joka oli jäänyt tulomatkan eväistä, ja näin käytettynä vilvoitti kasvoja mukavasti.

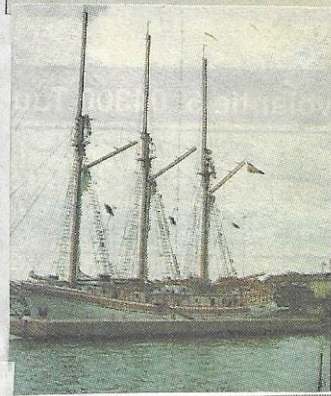
Keskiviikkona oli kotiin läh-dön aika ja on haikea olo, koska yhdeksän vuoden ystävät eroavat

Jokelan nuoret purje-veneellä

toisistaan (ala-asteelta asti yhdessä). Matka Maarianhaminaan sujui yhtä hyvin kuin aikaisemmatkin purjehdukset ja aurinko paistoi.

Maarianhaminassa tuli aika kiittää miehistöä ja laulavana luokkana lauloimme laulun, joka olikin viimeinen laulu yhdessä. Tuli kiire käydä Maarianhaminassa ostoksilla, mutta olihan meillä ollut upea purjehdus takanapäin, josta kuuluu kiitos kaikille mukana olleille. Koko 9.b suosittelee vastaavanlaista koke-musta muillekin.

KESKI-UUSIMAA

Perjantaina 20. kesäkuuta 1997

Palokunta-aate vahvoilla Jokelan nuorison keskuudessa

Yli sata lasta suoritti pikkupalomiehen tutkinnon

Nuorisopalokunnasta on tullut näkyvä harrastusmuoto Jokelassa. VPK:n nuoriso-osastossa on noin 25 lasta ja nuorta, jotka esittelivät taitojaan VPK:n avointen ovien päivässä sunnuntaina.

12-vuotiaat **Hemmo Ritari** ja **Matti Vainikainen** ovat olleet toiminnassa mukana pari vuotta. – Mukavinta ovat kesäleirit. Niillä voi yletä, selvitti Matti.

Käytännössä se tarkoittaa lisää hihamerkkejä. Hemmolla on yksi viiva, Matti saa kohta ensimmäisen. Tänä kesänä pojat lähtevät leirille Uutiin.

Sammutuslaitteiston käyttö ei ole ihan vaivatonta nuorille. He joutuvat käyttämään samoja laitteita kuin aikuisetkin. Jalkapallossa on junioreille pienempi pallo, mutta palokunnassa ei ole lasten ruiskuja. Kovaa puhaltavassa paloruiskussa on pitelemistä, ettei siitä tule suihkumoottoria pa-

lokuntanuorelle.

Savusukellus jännitti pikkupalomiehiä

VPK:n avointen ovien päivän viime vuoden mukavat kokemukset ja yleisömenestys jatkuivat tänä vuonna. Sunnuntain perhetapahtuma oli taas yleisömenestys.

Viime vuonna pikkupalomiestutkinnon suoritti yli sata lasta ja se kiinnosti lapsiyleisöä eniten nytkin. Pääsihän siinä paloauton kyytiin ja joutui ”savusukeltaamaan” eli käytännössä konttaamaan pimeää pahvilaatikoista tehtyä tunnelia pitkin.

Aikuisiakin jännitti sunnuntaina, vaikka harva tunnusti. Nousu nostolava-auton korissa lähes 30 metrin korkeuteen kutittaa karskimmankin vatsanpohjaa.

Minna Pihlaja sai pikkupalomies-diplomin **Jyrki Forsmanilta**. **Isosisko Hanna** (vasemmalla) pelastuslaitoksella jännitti eniten ”savusukellus”.